

Slávnostný prejav

Znaky slávnostného prejavu

- Oslovenie adresáta
- Sugestívny
- Metafora, personifikácia, hyperbola, opakovanie slov, (anafora, epanastrofa), expresívne slová, dramatizujúce prostriedky
- Frazologizmy, citáty, príklady
- Jeho charakter a výber prostriedkov závisí od toho, komu je adresovaný
- Rečnicke otázky
- Najčastejšie 1.a 2. osoba
- Kompozícia:

Oslovenie

Úvod – upútať záujem adresáta (citát, výrok, porekadlo, príslovie, konkrétny príklad, definícia, príbeh)

jadro – definovanie udalosti, pri príležitosti ktorej je prednášaný prejav
rozvíjanie jednotlivých myšlienok, opakovať ich inými slovami

záver – zdôraznenie najdôležitejších myšlienok, zhrnutie obsahu

Vážení přítomní!

Nadišiel čas, na ktorý sme už všetci netrpezlivo čakali. Čas, keď nám vyčarí úsmev na tvári i najmenšia maličkosť. Čas, keď sa opäť po roku stretne so svojimi milovanými pri hrejivom krbe a každú sekundu pocítíme ničím nenahraditeľnú rodinnú lásku , to rodinné puto, ktoré nás spája.

Kúzlo Vianoc už spojilo mnohých ľudí. Každý túži stráviť najkrajšie dni v roku so svojimi najbližšími a tešiť sa tak, ako sa tešia oni.

Keď si teraz spomenieme na už prežité Vianoce, zaplaví nás jemný pocit nostalgie, akoby to bolo včera. Písanie listu Ježiškovi o všetkých svojich snoch, vôňa práve upečeného medovníka so škoricou, ktorá sa nesie po celom dome či šmýkanie sa na snehu. To boli a navždy budú pre nás Vianoce.

Dnes sa čím ďalej tým viac vytráca tá krásna viera, že ak vydržíme celý deň bez jedla, uvidíme zlaté prasiatko, či keď budem tíško sedieť, začujem cingot zvončekov. Ale jedno stále zostáva. Zostáva to tajomné čaro v našich dušiach, chuť robiť radosť ostatným, aby sme všetci boli naozaj šťastní a po skončení sviatkov mohli povedať: „Toto boli tie najkrajšie Vianoce.“

Dovoľte mi, milí přítomní, aby som vám v mene všetkých študentov zaželala pokojné a požehnané vianočné sviatky, pohodu v kruhu svojich najbližších a do nového roka veľa zdravia, energie a chuti do života.

Barbora Ondejčíková, bývala študentka nášho gymnázia

Vážený pán riaditeľ, vážené pani zástupkyne, milí členovia profesorského zboru!

Život každého človeka je ako pestrá mozaika farebných kamienkov. Farby detstva sú v mozaike tie veselé, pestré, krikľavé. S pribúdajúcimi rokmi sa výrazné farby detstva tlmia, nadobúdajú jemnejšie odtiene a sem – tam sa objaví aj tmavší tón. Túto farebnú krásu života vytvárajú predovšetkým ľudia, ktorí nás obklopujú. V prvom rade sú to rodičia, priatelia a učitelia.

Práve učiteľ, ten nositeľ múdrosti, nám študentom sprostredkúva informácie, zložitosti vedy premieňa na drobné, vysvetľuje zákonitosti prírody, záhady vesmíru, pridáva kamienky do farebnej mozaiky života.

Ale učiteľ sa niekedy musí vžiť aj do úlohy psychológa, lekára, herca, rodiča či priateľa. Neraz sa k vám, milí učitelia, utiekame so svojimi drobnými či veľkými problémami a vy ochotne, neočakávajúc za to odmenu, radíte, hľadáte riešenie pre nás niekedy neriešiteľného. Práve preto sa vaše povolanie, milí učitelia, nedá vymerať presne určenou pracovnou dobou. Svoje školské a častokrát aj naše osobné problémy si nosíte so sebou domov, do svojich rodín.

Ste svedkami nášho dospievania, prežívate s nami výlety, lyžiarske výcviky, exkurzie, na ktorých nám nahrádzate aj rodičov. Častokrát hľadáte v sebe silu pochopiť naše prešľapy, úlety a snažíte sa nás usmerniť tak, aby s nami život neznamával ako s osamelou trstinou. Hľadáte v nás to dobré, ktoré sa niekedy skrýva pod škrupinou drzosti či ľahostajnosti. Nechávate v škole kus svojho života, elánu a, bohužiaľ, i ideálov.

Nositeľov múdrosti stretávame potom na uliciach v zvláštnej premene času, ktorej sa aj sami čudujú. Ich krok sa spomalil, oči blúdila, zahľadené do neznáma, akoby v každej tvári hľadali tú, do ktorej vpísali vlastné ja, a sú vďačné za opätovaný úsmev. Kabáty mnohých z nich majú vyblednutý tón, tak ako zvuk ich hlasu.

Kráčajúc ulicami mesta stretávame rozsievateľov múdrosti, ktorým sa treba hlboko pokloniť. Čo na tom, že ich postavy čas naklonil akosi dopredu, akoby vždy niečo dobiehali, akoby nič nechceli zameškať. Čo na tom, že ich hlas už slabne a oči majú „postrácané v zošitoch“? Vedť vždy v nich vidieť hrdých ľudí, ktorí nám žiakom dávajú to najvzácnejšie, čo majú – svoje srdce, radosť a lásku, bez ktorej by povolanie učiteľa pripomínalo suchú púšť.

Tak nám defilujú pred zrakmi všetci učitelia, ktorí otvárali bránu na ceste k vzácnemu daru múdrosti a citu. I keď rezký krok mnohých z vás sa už zmenil na unavený, pomalý, za katedrou vzplanie vaše srdce, ktoré vždy bije pre mladých ľudí.

Dovoľte mi, vážení učitelia, aby som sa vám v mene všetkých študentov Gymnázia na Párovskej ulici poďakovala a popriala vám veľa zdravia a elánu pri výkone vášho učiteľského povolania.

Žiacka práca